

Jack London

CHEMAREA
STRĂBUNILOR

Traducere de DIANA-MARIA MORGAN

CORINT
BOOKS

CUPRINS

I. Începuturile	5
II. Legea bătei și a colților	17
III. Fiara primordială	26
IV. Supremația instinctelor	41
V. Nesfârșita trudă	50
VI. De dragul unui om	65
VII. Sunetul chemării	79

Zi și noapte vasul vibra de pulsul neobosit al elicei și, deși toate zilele erau la fel, lui Buck îi era clar faptul că vremea se răcea treptat. În sfârșit, într-o bună dimineață, elicea tăcu și Narwhal fu cuprins de o agitație crescândă. El o simți, la fel și ceilalți câini, și știură că urmează să se producă o schimbare. François le puse lesele și-i aduse pe punte. La primul pas pe suprafața rece picioarele lui Buck se scufundară într-o materie albă, mocirloasă, asemănătoare noroiului. Sări înapoi, pufăind pe nări. Sus, o materie albă asemănătoare cădea din cer. Se scutură, dar alta continua să cadă pe el. O mirosi curios, apoi încercă să o guste. Frigea ca focul, și-n secunda următoare dispărea. Asta îl uimea peste măsură. Încercă din nou, dar cu același rezultat. Cei care îl priveau râdeau cu poftă, iar el se simțea rușinat, nici el nu știa de ce, căci era prima lui zăpadă.

II

LEGEA BÂTEI ȘI A COLȚILOR

Prima zi a lui Buck pe plaja Dyea fu ca un coșmar. Fiecare ceas era plin de șocuri și surprize. Fusese smuls cu brutalitate din inima civilizației și aruncat în sălbăticie. Nu era o viață de huzur în care să nu ai altceva de făcut decât să moțâi la soare și să te plictisești. Aici nu avea nici pace, nici odihnă și nu era în siguranță nicio secundă. Erau doar confuzie și agitație, și în orice moment, viața îi era în pericol. Era neapărat nevoie să fie mereu în alertă, pentru că acei câini și oameni nu erau precum cei de la oraș. Erau sălbatici cu toții și nu cunoșteau alte legi decât cea a bâtei și a colților.

Nu văzuse niciodată câini care să se lupte cum se luptau aceste creaturi asemănătoare mai degrabă lupilor, iar prima lui experiență îl învăță o lecție de neuitat. E adevărat că fusese o experiență a unui alt câine, căci altfel nu ar mai fi trăit ca să tragă foloase de pe urma ei. Curly fusese victima. Își avea tabăra lângă un depozit de cheres-tea, unde, ca în felul ei prietenos, încercă să se apropie de un câine

husky de mărimea unui lup adult, nici pe jumătate cât ea. Din senin, fără niciun avertisment, nu se auzi decât încleștarea metalică a dinților, care apoi ieșiră din carne și fața lui Curly fusese sfâșiată de la ochi până la fălci.

Asta era felul de a se bate al lupilor, să lovească și să se retragă imediat, dar ceea ce se întâmpla în acel moment era mai mult de atât. Treizeci sau patruzeci de husky se grăbiră într-acolo și-i înconjurară într-un cerc tăcut și amenințător. Buck nu înțelegea acea hotărâre mută și nici felul nerăbdător în care își lingeau labele. Curly își atacă oponentul, lovi din nou și apoi se feri. Acesta îi pară următoarea lovitură cu pieptul, într-un asemenea mod încât o dădu jos din picioare. Nu mai reuși să se ridice. Asta așteptaseră ceilalți câini care priveau. Se strânseseră și mai mult în jurul ei, mârâind și adulmecând. Fu îngropată, urlând de durere, sub masa agitată de trupuri.

Totul fusese atât de brusc, atât de neașteptat, încât Buck rămase foarte surprins. Îl văzu pe Spitz scoțând limba în felul acela caraghios al lui care semăna cu râsul. Îl văzu și pe François rotind în mâini un topor cum intră în mijlocul câinilor. Trei bărbați cu bâte îl ajutau să-i împrăștie. Nu le-a luat mult timp. La două minute după ce Curly fusese înfrântă, până și ultimul dintre atacatorii săi fusese ciomăgit. Dar ea zăcea acolo lipsită de viață, în zăpada însângerată și răscolită, aproape ruptă în bucăți, iar François stătea aplecat deasupra ei, înjurând îngrozitor. Această scenă reveni apoi de multe ori în visele lui Buck, bântuindu-l. Deci așa se întâmpla. Fără fairplay. Odată doborât, se termina cu tine. Ei bine, el va avea grijă ca lui să nu i se întâmple niciodată așa ceva. Spitz își scoase limba și râse din nou, și din acea clipă Buck îl urî cu o dușmănie inversunată.

Înainte de a-și reveni din șocul morții tragice a lui Curly, primi o altă lovitură. François îl prinse într-un soi de curele cu cataramă. Era un ham, la fel cu acelea cu care servitorii de acasă îi înhămau pe cai. Văzuse cai muncind, așa că și el fuse pus la lucru. L-a dus pe François într-o sanie în pădurea care mărginea valea, ca să aducă lemne de foc. Deși demnitatea lui avea mult de suferit din cauza faptului că fusese făcut un animal de povară, era prea înțelept ca să se răzvrătească. Își ținu voința în frâu și își dădu toată silința, deși

era ceva cu totul nou pentru el. François era sever și pretindea supunere imediat, iar datorită biciului său, o primea numaidecât, în timp ce Dave, care era un cârmaci iscusit îl mușca pe Buck de picioarele din spate ori de câte ori acesta greșea. Spitz era conducătorul, și el foarte priceput. Deoarece nu putea tot timpul să ajungă la Buck, mârâia a reproș din când în când sau se încurca intenționat în hamuri ca să-l împiedice în mers. Buck învăța repede și, sub supravegherea celor doi camarazi ai săi și a lui François, făcu progrese remarcabile. Înainte de a se întoarce în tabără știa destule încât să se oprească la „ho”, să meargă înainte la „marș”, să se miște lejer cu toate nodurile în care era prins și să-i lase loc liber cârmaciului atunci când sania încărcată zbura la vale.

— Sunt niște câini foarte buni, îi spuse François lui Perrault — Buck ăsta trage ca un drac. O să-l învăț foarte repede.

La amiază, Perrault, care se grăbea să pornească la drum cu comisiunile sale, se mai întoarse cu doi câini: Billee și Joe le spunea el, erau frați și niște veritabili husky. Deși erau puii aceleiași mame, erau totuși diferiți ca ziua și noaptea. Singura vină a lui Billee era firea lui foarte blândă, în timp ce Joe era exact opusul lui, răutăcios și închis în el, cu un rânjet ce nu-l părăsea niciodată și o privire răutăcioasă. Buck îi primi pe amândoi cu prietenie. Dave îi ignoră, în timp ce Spitz îi bătu bine pe amândoi, pe rând. Billee dădea din coadă prietenos, se întorsese să fugă, iar când văzu că nu e nicio șansă de împăcare, urlă, surprins fiind când dinții ascuțiți ai lui Spitz se înfipseră în carnea lui. Dar oricât s-ar fi învărtit Spitz în jurul lui, Joe se propti pe călcăie, gata să-l înfrunte, cu blana zburlită, urechile date pe spate, buzele dezvelindu-i colții și fălcile izbindu-se cu putere una de alta. Cu sclipirea diabolică în ochi, era încarnarea perfectă a groazei. Atât de cumplită îi era înfățișarea, încât Spitz renunță la hotărârea lui de a-l pune la punct, dar, ca să-și mascheze stinghereala se întoarse către inofensivul Billee și-l fugări până la marginea taberei.

Până seara Perrault aduse alt câine, un husky bătrân, mare și ciolănos, cu o figură brăzdată de cicatricile luptelor de până atunci, și cu un singur ochi care strălucea ca o avertizare a experienței

care impune respect. Se numea Sol-leks ceea ce înseamnă Cel mânios... Ca și Dave, nu cerea nimic, nu dădea nimic, nu aștepta nimic, iar când mergea încet și hotărât în mijlocul lor, până și Spitz îl lăsa în pace. Avea o particularitate pe care Buck avu ghinionul să o descopere. Nu-i plăcea să se apropie cineva de el prin partea unde îi lipsea ochiul. Buck nu-i adusese această jignire intenționat, iar primul semn al indiscreției sale l-a primit atunci când Sol-leks se năpusti asupra lui și-i șfâșie umărul până la os, vreo trei inci în sus și în jos. După asta, Buck i-a evitat mereu acea parte a corpului și până la sfârșitul camaraderiei lor nu au mai avut alte conflicte. Singura lui dorință aparentă, ca și a lui Dave, era să fie lăsat în pace, deși, după cum avea să afle Buck mai târziu, fiecare dintre ei mai avea o altă și mult mai importantă dorință.

În acea noapte Buck a avut de înfruntat marea problemă a somnului. Cortul luminat de o simplă lumânare, strălucea în mijlocul câmpiei albe, iar când Buck intră, ca la el acasă, Perrault și François îl bombardară cu injurături și ustensile de bucătărie, până își reveni din uimire și fugi cu coada între picioare în frigul de afară. Bătea un vânt rece care îl mușca până la piele, făcându-l să-l doară mai ales umărul rănit. Se așeză pe zăpadă și încercă să doarmă, dar frigul îl făcu să se ridice în picioare tremurând. Nefericit și singur, hoinări printre corturi, dar toate locurile erau la fel de reci. Din loc în loc se repezeau la el câini sălbatici, dar el își zburlea părul și mârâia — învăța repede —, iar ei îl lăsau să plece nevătămat.

În cele din urmă îi veni o idee. Avea să se întoarcă pentru a vedea cum se descurcau colegii lui de echipă. Spre marea lui surprindere, aceștia dispăruseră. Începu să se plimbe prin tabără căutându-i, și iar se întoarse. Erau oare în cort? Nu, așa ceva nu se putea, altfel nici el nu ar fi fost dat afară. Atunci unde ar fi putut fi? Tremurând cu tot trupul și cu coada între picioare, foarte amărât, dădea târcoale cortului cu disperare. Deodată zăpada de sub etichetele lui din față cedă și se scufundă. Ceva mișcă sub picioarele lui. Sări înapoi, zgribulit și mirat, speriat de ceva nevăzut și necunoscut. Dar un scheunat prietenos îl liniști și se întoarse să mai cerceteze. O boare de aer cald îi ajunse la nări și, făcut ghem în zăpadă, îl zări pe Billee.

Acesta se smiorcăi fricos, scurmă zăpada și dădu din coadă ca să-și arate bunele intenții, și chiar se aventură să-i lingă lui Buck fața cu limba lui umedă și caldă, ca pentru a-l mitui să-i accepte oferta de pace.

Altă lecție? Deci așa se făcea, da? Buck își alese încrezător un loc și, cu mare agitație și efort începu să-și sape propria sa groapă. Într-o clipită, căldura corpului său umplu acel spațiu închis și adormi. Ziua fusese lungă și obositoare, iar el dormi mult și bine, deși toată noaptea gemu, lătră și se luptă cu visele urâte.

Nu a deschis ochii până când nu a fost trezit de zgomotele taberei. La început nu și-a dat seama unde se afla. Ninsese în timpul nopții iar el fusese îngropat complet. Pereții de zăpadă îl apărau din toate părțile și-l cuprinse un acces de panică — era acea teamă a sălbăticiunii. Era un semn faptul că răspundea cu lătrăturile lui strămoșilor săi, căci el era un câine civilizată, iar civilizația nu-și avea locul aici. Din experiența lui personală nu cunoștea niciun fel de capcană și, deci, nu avea cum să se teamă de așa ceva. Toți mușchii i se contractară spasmodic și instinctiv, părul de pe gât și de pe umeri i se zburli și, cu un urlet feroce sări drept în sus, la lumină, cu zăpada zburând în jurul lui ca un nor strălucitor. Înainte să pună labele pe pământ, văzu tabăra răsărind înaintea lui, își dădu seama unde se afla și își aduse aminte de tot ceea ce se întâmplase de când plecase la plimbare cu Manuel și până când ajunsese în acea groapă pe care și-o săpase.

Un strigăt al lui François îi salută apariția.

— Ce ți-am zis eu? îl întreabă conducătorul câinilor pe Perrault. Buck asta învață foarte repede.

Perrault îl aprobă grav. Fiind curier al guvernului canadian și având de transportat multe documente oficiale, avea interesul să-și procure cei mai buni câini și era foarte încântat că îl cumpăraseră pe Buck.

Într-o oră încă trei husky se adăugară echipei, care număra în total nouă câini, și, în mai puțin de un sfert de oră, erau puși în hamuri și porneau către Dyea Cañon. Buck se bucura să plece și, deși munca era grea, și-a dat seama că nu era ceva de disprețuit. Era surprins de hotărârea care anima întreaga echipă și care i se

transmitea și lui, dar și mai surprinzător era schimbarea produsă în Dave și Sol-leks. Parcă erau alți câini, profund transformați de munca în hamuri. Pasivitatea și nepăsarea dispăruseră. Erau activi și mereu în alertă. Hotărâți ca treaba să meargă bine, se supărau în mod vizibil de câte ori ceva le întârzia lucrul. Truda, la care erau înhămați, părea să fie expresia supremă a existenței lor și singurul lucru care le făcea plăcere.

Dave era conducătorul saniei, în fața lui trăgea Buck, urmat de Sol-leks. Restul echipei mergea înaintea lor în șir indian, cu șeful în față, poziție ocupată de Spitz.

Buck fusese așezat intenționat între Dave și Sol-leks ca aceștia să-l poată instrui. El era un școlar bun, iar ei erau niște profesori la fel de buni, nu-l lăsau niciodată să persiste într-o greșeală, impunându-și învățătura cu ajutorul dinților lor ascuțiți. Dave era corect și foarte înțelept. Nu-l mușca niciodată pe Buck fără motiv și nici nu-l ierta atunci când era nevoie. Și fiindcă era susținut și de biciul lui François, Buck a înțeles că era mai simplu să-și vadă de treabă decât să se răzbune. Odată, în timpul unei opriri scurte când s-a încurcat în hamuri și a întârziat și plecarea celorlalți, Dave și Sol-leks se repeziră la el și-i administrară o chelfăneală zdravănă. Atunci s-a încurcat și mai rău, dar după aceea Buck a avut grijă să se dea la o parte din calea celorlalți. Până la sfârșitul zilei, se descurca atât de bine, încât colegii lui nu-l mai bătură la cap. François îl lovea din ce în ce mai rar, iar Perrault îi făcu onoarea de a-i ridica picioarele și a se uita la ele.

Fusese un drum lung și greu până la Cañon, prin Sheep Camp, trecând de Scales și de fabricile de cherestea, peste ghețari și munți de zăpadă și peste marele Chilcoot Divide, care desparte apa sărată de cea dulce și păzește neînduplecat singuraticul și mohorâtul nord. Au mers repede de-a lungul salbei de lacuri care umpleau craterile vulcanilor stinși și târziu în noaptea aceea se opriră în uriașa tabără de lângă lacul Bennett, unde mii de căutători de aur construiau bărci acolo, primăvara când se topeau ghețurile. Buck își făcu o gaură în zăpadă și adormi, dar fu trezit prea devreme, în întunericul rece, și înhămat la sanie împreună cu ceilalți câini.

Fusese un drum lung și greu până la Cañon, prin Sheep Camp, trecând de Scales și de fabricile de cherestea, peste ghețari și munți de zăpadă și peste marele Chilcoot Divide.